

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Oboer/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 4608200154
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4608200154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v exekučnej veci oprávneného Majetkový Holding, a. s., so sídlom Staromestská 3, 811 03 Bratislava, IČO: 35 823 364, zastúpeného Mgr. Martinom Babčanikom, advokátom, so sídlom Alžbetin Dvor 1348, 900 42 Miloslavov, s adresou pracoviska Staromestská 3, 811 03 Bratislava, proti povinnému v 1. rade M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, XXX XX H. a povinnej v 2. rade V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, XXX XX H., o vymoženie 4.017,99 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4Er/10/2008-54, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 11CoE/10/2017-79 z 30. marca 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Povinným v 1. a 2. rade n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 4Er/10/2008-66 z 24. októbra 2016 exekúciu zastavil vzhľadom na existenciu vyvrátiteľnej právnej domnienky existencie dôvodov na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“), ako aj podľa ust. § 243f ods. 4 Exekučného poriadku, pretože oprávnená (na ktorej spočívalo dôkazné bremeno) v rámci doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie nepreukázala, že vo veci nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku.

2. O odvolaní oprávneného rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 11CoE/10/2017-79 z 30. marca 2017 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, ktorý oprávnený podal za účelom podania návrhu na začatie konania Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) na vyslovenie nesúladu ust. § 39 ods. 4, § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. m/ a § 243f Exekučného poriadku v znení zákona č. 438/2015 Z. z. s článkom 1 ods. 1, článkom 20 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“), pričom oprávneným uvádzaný dôvod prerušenia konania zodpovedá ust. § 162 ods. 1 písm. b/ CSP v

zmysle ktorého exekučný súd preruší exekučné konanie, ak súd vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov a v tom prípade podá Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania.

3. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v predmetnom exekučnom konaní sa vymáha plnenie na základe zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 1Zm/329/07-14 z 30. augusta 2007, vydaného na podklade predloženej zmenky. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zákonodarca stanovil oprávnenému v zmysle ust. § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23.12.2015 v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa ust. § 39 ods. 4 Exekučného poriadku - povinnosť v určenej lehote doplniť návrh na vykonanie exekúcie. Oprávnený v zákonom stanovenej lehote doplnil návrh na vykonanie exekúcie, z ktorého vyplýva, že zmenkový platobný rozkaz bol vydaný príslušným súdom na základe oprávneným predloženej zmenky, ktorú vystavil povinný v 1. rade (ďalej aj „povinný 1“) a povinná v 2. rade (ďalej aj „povinná 2“) túto zmenku podpísala ako ručiteľka v prospech oprávneného (Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. - pôvodný oprávnený) v súvislosti s poskytnutím peňažných prostriedkov na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 22. júna 2005. Splnenie tejto zákonnej povinnosti oprávneným nemá za následok pokračovanie v exekučnom konaní, ako sa oprávnený mylne domnieva. V doplnení návrhu oprávnený uviedol, že základný zmluvný vzťah, zabezpečený zmenkou, nemá charakter spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, nakoľko zabezpečovaný úver sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení.

4. Na podklade označených a predložených skutočností a dôkazov vznikla súdu prvej inštancie povinnosť preskúmať, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, pričom túto povinnosť si súd prvej inštancie splnil, keď si vyžiadal spis Okresného súdu Bratislava V, vedený pod sp. zn. 1Zm/329/2007. Na základe dôkazov predložených oprávneným v spojení s vyžiadaným spisom súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul - zmenkový platobný rozkaz, sa uplatňoval nárok zo zmenky, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Opak zistených a preukázaných skutočností ohľadom zastavenia exekúcie sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal. Pre tento prípad zákon stanovuje domnienku (prezumpciu), podľa ktorej platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku (§ 243f ods. 4). Súd prvej inštancie preto správne exekúciu zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku.

5. Na odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolací súd uviedol, že ustanovenia CSP sa primerane použijú aj na konanie podľa Exekučného poriadku. S poukazom na ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku platí, že ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, čo znamená, že Exekučný poriadok výslovne vylučuje možnosť prerušiť exekučné konanie - okrem zákonom stanovených prípadov (napr. podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 68d zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení zákona č. 589/2003 Z. z.) - medzi ktorými nie je uvedený Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016, resp. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1. júla 2016. Prerušiť konanie podľa ust. § 162 ods. 1 písm. b/ CSP možno len vtedy, ak k záveru - že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná - dospel súd, a nie účastník konania. S poukazom na uvedené odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, keďže nezistil zákonný dôvod na takýto procesný postup.

6. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie podal oprávnený (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie zo 4. augusta 2017. Jeho prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že uznesenie odvolacieho súdu je nesprávne, pretože v ňom absentuje riadne odôvodnenie rozhodnutia do takej miery, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) a k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ namietal, že odvolací súd sa stotožnil so závermi a odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie,

avšak nevysporiadal sa s konkrétnymi podstatnými tvrdeniami oprávneného v odvolaní a preto odvolaciemu rozhodnutiu chýba jedna z podstatných náležitostí, a to riadne odôvodnenie.

7. Dovolateľ uviedol, že pre naplnenie dôvodu pre zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ CSP nepostačuje, že súd v základnom konaní neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, pretože pre naplnenie hypotézy právnej normy ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku súd musí nevyhnutne identifikovať aj konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, konkrétne obmedzenie, či neprípustnosť použitia zmenky alebo konkrétny rozpor s dobrými mravmi, na ktoré v základnom konaní nebolo prihliadnuté. Odvolací súd nesprávne procesne postupoval, keď napriek explicitnej zákonnej povinnosti v zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP sa ani jedinou vetou nevysporiadal so zásadnými právnymi tvrdeniami oprávneného v jeho odvolaní, ktorými oprávnený rozporoval naplnenie podmienok pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku. Týmto nesprávnym procesným postupom dovolateľovi súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že on ako oprávnený sa s ohľadom na právny stav platný do 23.12.2015 dôvodne domnieval, že právoplatné súdne rozhodnutie je nemenné a záväzné pre všetky orgány a že jeho judikovanému nároku bude poskytnutá súdna ochrana v zmysle článku 46 Ústavy SR aj vo vykonávacom konaní. Namietal voči aplikácii ustanovenia § 243f Exekučného poriadku, čím prakticky dochádza k spätnému odňatiu právnych účinkov exekučných titulov, ktoré tieto mali podľa právneho stavu účinného do 23.12.2015 a na ktoré sa oprávnený (veritelia) odôvodnene spoliehali.

9. Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Povinní 1/ a 2/ sa k dovolaniu oprávneného písomne nevyjadrili.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

12. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. S poukazom na uvedené dovolací súd sa najskôr zaoberal otázkou, podľa akej právnej úpravy má posudzovať prípustnosť dovolania, t. j. podľa novelizovanej právnej úpravy alebo podľa právneho stavu platného a účinného do 31. marca 2017. Zákon č. 2/2017 Z. z. k úpravám účinným od 1. apríla 2017 v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1, vete prvej stanovil, že ak v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, nestanovil žiadne pravidlo.

14. V posudzovanom prípade bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania dňa 4. augusta 2017, teda za účinnosti novej právnej úpravy. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa nej, bolo by bez ďalšieho ex lege neprípustné. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 30. marca 2017, dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania podľa právnej úpravy platnej a účinnej v tomto čase, teda podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení

platnom a účinnom do 31. marca 2017 a podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku.

15. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). V prípade podaného dovolania je úlohou dovolacieho súdu najskôr skúmať, či tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný, pričom k posúdeniu dôvodnosti dovolania (či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) dovolací súd pristupuje len v prípade prijatia prvotného záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo z ustanovenia § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania je potrebné odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú jeho dôvodnosť. Dôvodné (opodstatnené) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. V prípade dovolania prípustného podľa ust. § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP) a v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

16. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutia sp. zn. 1Cdo 206/2016, 2Cdo 154/2017, 3Cdo 158/2017, 8Cdo 99/2017).

17. Oprávnený vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. IV. ÚS 22/04 a I. ÚS 50/04).

19. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru (sp. zn. II. ÚS 383/06).

20. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

21. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

22. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo.

Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

23. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci (výrok) a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. Otázkou ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu, založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“, posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017 a IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní, nemajúci oporu v zákone. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že súd sa dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, pretože rozhodujúce je výlučne zistenie dovolacieho súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo 5/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. Dovolateľ v dovolaní namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanom prípade odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd stručne uviedol, na základe čoho a z akých dôvodov sa oprávnená domáhala výkonu exekúcie, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, pričom odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorými sa - ohľadne zastavenia exekučného konania - stotožnil. Zároveň doplnil aj svoje právne úvahy k argumentácii oprávnenej ohľadne možného odopretia vymáhateľnosti určitého exekučného titulu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Takýto postup umožňuje odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili oprávnenému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva oprávneného na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ CSP).

26. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 OSP. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky

až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady základnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden organický celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv oprávneného. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

27. Obsah spisu preto nedáva podklad pre taký záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a že pri rozhodovaní sa nezaoberal relevantnou odvolacou argumentáciou oprávneného. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu (odvolacieho súdu) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva oprávneného na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli vyššie citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. c/ CSP.

28. Pokiaľ dovolateľ namietal v dovolaní aj nesprávne právne posúdenie veci (nesprávna aplikácia ust. § 243f zákona č. 253/1995 Z. z. v znení zákona č. 438/2015 Z. z. ako aj nesprávna aplikácia ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku), toto nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, pretože sa nejedná o vadu zmätočnosti zakladajúcu prípustnosť dovolania v zmysle citovaného ustanovenia § 420 CSP (predtým ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP).

29. Úspešným účastníkom v dovolacom konaní boli povinní 1/ a 2/, ktorým vzniklo proti oprávnenému právo na náhradu trov dovolacieho konania, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to, že povinným 1/ a 2/ v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd im ich náhradu nepriznal.

30. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.